

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **J. H.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, týkající se řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. února 2012, č. j. X1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. května 2013, č. j. 16 Ad 17/2012 - 74,

takto:

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Rozsudkem Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) č. j. 6 Ads 58/2013 - 74 ze dne 30. května 2013 krajský soud na návrh žalobkyně výrokem I zrušil rozhodnutí žalované ze dne 28. února 2012 č. j. X1 a jemu předcházející rozhodnutí žalované ze dne 13. prosince 2011 č. j. X pro vady řízení a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Výrokem II rozhodl o nákladech řízení tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni k rukám jejího právního zástupce 2 400 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.

[2] Proti tomuto rozsudku krajského soudu v celém jeho rozsahu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost. Ve vztahu k výroku I stěžovatelka polemizovala s důvody, pro které krajský soud rozhodnutí žalované zrušil, zejména s tím, že důvodem zrušení rozhodnutí žalované byly krajským soudem zjištěné vady řízení, nikoli nezákonnost napadených rozhodnutí žalované. Ve vztahu k výroku II uvedla, že jí byla přiznána jen částka 2400 Kč, ač sama byla svému zástupci nucena zaplatit „*nejméně 3x tolik*“. V kasační stížnosti současně požádala o ustanovení právního zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

[3] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je *prima facie* nepřipustná. Ve vztahu k výroku I, jímž bylo stěžovatelce jako žalobkyni krajským soudem procesně vyhověno, je nepřipustná subjektivně (z povahy kasační stížnosti jakožto opravného

prostředku vyplývá, že ji může podat jen ten účastník, kterému nebylo rozhodnutím krajského soudu plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná určitá újma na jeho právech, přitom rozhodujícím je výrok rozhodnutí krajského soudu, protože existenci případné újmy lze posuzovat jen z procesního hlediska; srov. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 4/2013 - 62 ze dne 6. března 2013). Byť stěžovatelka tvrdí, že úvahy krajského soudu, jež vedly ke zrušovacímu výroku, byly nesprávné, resp. nezákonné a že krajský soud žalobě vyhověl z jiných důvodů, než jaké stěžovatelka uplatnila, a ve skutečnosti závěrem o vadách řízení „*pouze kryje*“ svá dosavadní „*nezákonná a protiústavní rozhodnutí*“, nemění to nic na závěru, že stěžovatelka polemizuje toliko s odůvodněním napadeného rozsudku krajského soudu. Podle § 104 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) je však kasační stížnost, která směřuje jen proti důvodům rozhodnutí soudu, nepřípustná. Krom toho, krajskému soudu nelze vytknout, že napadená rozhodnutí žalované zrušil pro vady řízení spočívající v nesrozumitelnosti či v nedostatku důvodů rozhodnutí, neboť tyto vady zjišťuje krajský soud v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 9. 6. 2004 č. j. 5 A 157/2002-35, publ. pod č. 359/2004 SbNSS) i bez návrhu, tedy z úřední povinnosti.

[4] Směřuje-li kasační stížnost též proti výroku II rozsudku krajského soudu o nákladech řízení, je i v této části nepřípustná podle výslovného ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. Nad rámec uvedeného lze vysvětlit, že výše soudem přiznané odměny a náhrady nákladů řízení je paušalizována a opírá se o právní předpis, konkrétně o vyhlášku č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 35 odst. 2, § 57 odst. 2 a § 60 odst. 1 s. ř. s. Případně smluvně stanovená odměna a náhrada nákladů řízení, jež stěžovatelka platí svému právnímu zástupci, není pro rozhodování soudu relevantní.

[5] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) za použití § 120 s. ř. s.

[6] Nejvyšší správní soud nevyzýval stěžovatelku k odstranění vad kasační stížnosti, ani jí neustanovoval právního zástupce pro řízení o kasační stížnosti, neboť by šlo o procesní formalismus odporující zásadě procesní ekonomie: odstranění těchto vad by na závěru o nepřípustnosti kasační stížnosti nemohlo vůbec nic zhojit a bylo by jen formálním prodlužováním řízení, jež by nemohlo dopadnout jinak než odmítnutím kasační stížnosti (srov. obdobně v případě opožděné kasační stížnosti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. května 2008 č. j. 7 Afs 34/2008-103). Ostatně stěžovatelka v řízení před krajským soudem zastoupena advokátem byla a poté, co žalovaná vydá nová rozhodnutí, může je napadnout správní žalobou a být při tom advokátem zastoupena.

[7] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 18. září 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu